

tilbøjelig til at spekulere i at blive 60 Aar gammel, end man vil være til at indrette sig paa at blive Invalid paa et eller andet ubestemt Tidspunkt af sit Liv. Jeg tror overhovedet, at naar der ikke bestemmes noget Tidspunkt, vil det ikke være muligt at indrette sig paa at nyde godt af en Lov, saaledes at man kan vise sig at være uden Subsistensmidler, hvis Øjeblikket nogen Sinde kommer. Det kan jo ikke nægtes, at hvis Loven blev omdannet til en Invalidelov, vilde den af det ærede Medlem for Odense paapegede store Mangel og Ubillighed ved vor Forsørgelseslovgivning samtidig være afhjulpen, nemlig den, at en Mand under 60 Aar, som bliver arbejdsudygtig af Sygdom, aandelig eller legemlig Invalid, nu ikke har noget som helst andet Sted at gaa hen end til Fattigvæsenet, paa samme Tid som en 60aarig ved godt Helbred kan faa Alderdomshjælp. Dette vilde jo være afhjulpet i det Øjeblik, vi fik en Lovgivning, som udtalte, at under visse nærmere angivne Betingelser — som efter mit Skøn meget godt kunde være de i den nugældende Lov fastsatte — skulde et saadant Menneske uden Hensyn til hans Alder være berettiget til Understøttelse, man kunde da endog sætte en høj Alder — f. Eks. 70 Aar — hvor Arbejdsudygtigheden uden videre forudsattes. Forslaget vakte, saa vidt jeg den Gang kunde skønne, ikke nogen større Opmærksomhed hos mine daværende Kolleger i Udvalget. Jeg ved ikke, i hvilket Omfang Stemningen kan have forandret sig siden den Tid, og det er jo muligt, at man nu kunde ønske at gaa den Vej. Men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at det sikkert ikke er, fordi man ikke oprindelig har ønsket at gaa den Vej, at vi have faaet denne Lov, men fordi man til en Invalidelov har Brug for et større Apparat, og fordi man mangler Statistik og kun kan faa den gennem Erfaringen. Man kan jo opstille en Beregning over, hvad Alderdomsunderstøttelse til dem, der ere 60-aarige og derover, i det højeste kan komme til at koste, men man mangler den nødvendige Statistik for at kunne angive, hvad Understøttelser af en tilsvarende Beskaffenhed ville koste, naar Talen bliver om Forsørgelse af Arbejdsinvalider uden Hensyn til Alderen. Der bliver altsaa her

et x, og som Følge deraf kan man ikke beregne, i hvilket Omfang Kommunernes og Statens Bidrag kunne blive paakaldte. Det var altsaa den anden Vej, jeg kunde tænke mig, at man vilde gaa. Inden jeg forlader dette Punkt, vil jeg endnu kun til det ærede Medlem for Odense gøre den Bemærkning, at han ikke i denne Sammenhæng skal være bekymret over, at vi have faaet tilvejebragt en Lovgivning til Bedste for visse Arbejdere, naar de komme til Skade ved Ulykkestilfælde. Denne Lov vil paa ingen Maade staa hindrende i Vejen for en Plan som den, det ærede Medlem udviklede med Hensyn til en almindelig Invaliditetslov. Der er slet ikke Nødvendighed for nogen Forbindelse mellem disse Love, og navnlig vilde det ikke være rigtigt at udvide Ulykkesforsikringsloven, saaledes at den kom til at omfatte en Invaliditetsunderstøttelse ved Stat og Kommune for samtlige Arbejdere. Forholdet er jo dette, at man som Tillæg til visse Arbejderes Arbejds løn eller som en Del af deres Arbejdsaftale har føjet dette, at naar de komme til Skade, faa de en større eller mindre, men dog altid ret begrænset Pengesum, som udbetales dem en Gang for alle. Dette Spørgsmaal har ikke noget — behøver i alt Fald ikke at have noget — at gøre med en Invalidelovgivning, thi disse Arbejdere, som have faaet en saadan Tillægs løn efter Ulykkestilfælde i en Sum en Gang for alle, ville efter min Mening have Krav paa at kunne deltage i en saadan Invalideunderstøttelseslovs Goder paa samme Maade og under samme Forhold som andre, nemlig for saa vidt de ere lige saa trængende som andre Arbejdere, der ikke have været ulykkesforsikrede, eller — for at min Mening kan staa ganske klart — de ville staa lige med Arbejdere, der selv have tegnet en privat Ulykkesforsikring og oppebaaret Forsikringssummen. Saadanne vilde jo derfor paa ingen Maade være komme til at staa uden for en almindelig Lov om Invaliders Forsørgelse i Trængsttilfælde. Og paa Princippet om Arbejdsgivernes Erstatningspligt eller Understøttelsespligt over for Arbejderne for hændelige Ulykkestilfælde i deres Virksomhed, agter det ærede Medlem for Odense efter sine egne Udtalelser ikke at bygge en al-